

ROSA PETKOVIĆ

**HIP HOP IGRA S
VUKOVIMA**

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!

Bibliografische Information durch die Deutsche Nationalbibliothek: Die Deutsche Nationalbibliothek verzeichnet diese Publikation in der Deutschen Nationalbibliografie; detaillierte bibliografische Daten sind im Internet über <http://dnb.dnb.de> abrufbar.

ISBN 978-3-96008-884-4

Copyright (2017) Engelsdorfer Verlag Leipzig
Alle Rechte bei der Autorin

Naslovnicu pripremila: Rosa Petković
Fotografija: Rosa Petković
Grafička obrada: Mirko Bokšić
Lektorat: Zrinka Vulić

Hergestellt in Leipzig, Germany (EU)
www.engelsdorfer-verlag.de

8,60 Euro (D)

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!

SVILAJA – DRUGI OBRAZ ZBILJE

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!

SVILAJA

Ova planina što me tješi
sva od svile, sva od lišća
od tebe postaje pozlačena
i vraća me leptiru koji će ponijeti
Sunce
pod naš ogoljeli hrast.
Do mene je stigla modrinom neba,
tišinom pomno uređenog sklada
između kamena i trnja gdje smrt
ostavlja dah što miriše na zemlju
prigrljenu klupkom zmija.
Svilaja! Svila ja -
pretvorena u oblak,
protkana cvrkutom ptica!
S dudovim prelcem
skupljam treperenja svjetla na lišću
tkajući svilu u kojoj je Svilaja
istkala ljubav samo za mene,
vukove i slavuje!

SVILAJA - DRUGI OBRAZ ZBILJE

Drhtala sam te noći kad se planina
bojažljivo priljubila uz moje lice.
Stapajući se sa suzom, porušila je međe
između jasnog predjela užitka i zbilje.
Tog trena, cik kraj mene, sova je prhnula
paleći u svakom oku jednu luč mudrosti.
Zvijezde, ogrezle u lokvama,
zamašile su njen sjaj:
mudrost ostade bespomoćna,
a snoplje svjetla - sklopljeno na krilima.
Vuk, što me slijedio kroz krvave lokve,
nestade u tromoj noći.
Zavijanje njegovo taknulo me jezom,
a dah - okovao korake
koncentričnim krugovima straha.
Sova je iznenada utihnula,
oči, nasukane u mraku, taknule me
unutarnjom stranom Sunca i odvele
u prvu blješavu noć.
Svilaja - drugi obraz zbilje,
pristanište svjetla, ugibalište ljepote -
postade moj jedini dom.

SVILAJA - PLANINA UKORIČENA SVILOM

Digitalizirala sam Svilaju,
ukoričila je u svilu
i raznijela vrletima duše.
Na šuštavoj bjelini kamenjara
svjetluca poput rose,
borovi u iglicama slijede njen put.
Svilaja bijela poput maslačka,
visi o ramenu neba, udara o bedro polja,
urezuje u Čikolu svoj djevičanski trag.
Klikom na slavuja, poput zlatnog prosa,
prosu se Svilaja po meni i oblije me
kao toplo nadahnuće za kliktaj ljubavi.
Davno utabana jeka motri kraj uzglavlja
njen baršunasti trag.
Otvorena srca, neumornom čežnjom
bdijem uz njen pijev.
Isključena iz struje, uključena u glavu,
sklopljena i topla,
šumi planina u mojim ušima.
Lepet šišmišovih krila
naš je oslonac u mraku.
Svilaja - neizgažena zipka srca -
ziba vukove slušajući
kako se leptiri odranjaju u moju dušu

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!

U SVILAJU NEKA ME SLAVUJI ISPRATE

U Svilaju neka me slavuji isprate,
jer cijene moju ćud i divlju i krepku
što živi kao dah vjetra krvareći u kamenu.
Učinili su da prepoznam tišinu
i nemir opsjednute duše koja me,
pred svaku oluju, gleda u oči
kao buntovna trava
razigranu kapljicu rose.
Kad Svilaju sanjam, njedra su puna
rascvalog smilja opranog kišom,
krijesnice svijetle pod savinutim srcem
dozivajući mjesec uronjen u plamen
rumenog ljetnog predvečerja.
Rastvorena je to planina, a let njen
veličanstven i iskusan
poput leta sokola nad stijenom.
Svilajo, izvor tvoj je daleko,
osvrni se za mnom,
ne poznam do njega put.
Pristigla si u čas kad je žeđ počela
bujati, a more tonuti u valove.
Neka me k tebi slavuji isprate
i zatoče u pjesmu.
Cvrkutom obrubi moje pokidane rubove
i nikada nećeš nestati iz mojih očiju.

BRDO UKAZANJA

Svilajo, provlačim se kroz trnje tvojih
kupina tražeći leptira sa zlatnim
obrubom na krilu.

O čemu razmišljaš dok me obljubljuješ
zanosna i nježna;
poskocima i vukovima raskršćena,
prošumljena mladica
moje neobuzdane mladosti?

Svilajo, moje si smirište -
sveto brdo ukazanja, planina koju živim!
Svjetlucam zatočena u tvojim lokvama,
omotana požudom poganskih bogova,
s vjetrom sravnjena, s travom pomirena!
Znam, neskladno uđoh u te – prevarom -
kao pjesnikinja bez pjesme,
kao mjesečarka bez Mjeseca!

Zato te molim: oprosti!
Oprosti ovoj nestalnoj ženi,
jer zavodeći Tebe,
htjedoh zavesti pjesmu -
plamteću kuglu grijati
u hladnim njedrima vučice!

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!

RASTE LI TO PLANINA

Raste li to planina
ili sam ja sve manja
među stablima
gdje se jelen
prikazo
kao posrednik
između mene i trave?

VUKOVI

Htjela sam umrijeti
u proljeće,
rastvorena srca,
na morskom pijesku,
uz drhtaj leptira,
smiješeći se krilima
što me nose kroz
rasporenu modrinu,
ali nitko da mi dah
povrati,
razgoli oči
i grudi razdvoji
od planine
gdje s vukovima
prostrh ležaj
od smilja i rose
svilajske.

VUKOVI, PRIJATELJI MOJI

Vukovi, prijatelji moji!
Sve se dogodilo u neprozirnoj samoći!
Noći su bile nestvarne i guste,
zaklanjale su tugu šume
gdje se poskoci pretvaraju
u blještave oaze obasjavajući put
našoj izgubljenosti.
Htjela sam vrisnuti pod utrnutim nebom,
poljubiti planinu obraslu tjeskobom
i dovesti stado na vaša pojilišta.
Ljubila sam vašu drsku divljinu,
samoniklu grubost u tjeskobnom snu,
zavlačila se k vama u nepropusni bezdan
gdje krv briše međe
između onog što je bilo i onog što dolazi,
privlačio me miris straha
ucrtan u vaše krvave stope
gdje plaču janjci odlazeći iz mojih zjena.
Vukovi, prijatelji moji!
Između vas i mene
leptir se prepriječio, zaljuljao nježnost
upornog srca i predao ga sustalom cvijetu,
vijernom do smrti svojoj planini.

JA, KOJA SAM VUKA ODABRALA

Te oči što zapliću zmiije pod kamenom
i urlicima sjedinjuju planine,
taj dah što se prišuljao kroz tamu
i zaustavio na mom pragu
razmičući mrmoljavo grmlje,
upalili su svjetiljku u prozoru
i otvorili radoznala vrata kolibe
što snatri na ružama kraj trome,
kamene česme.

Na Liski, pod šuštavom
krošnjom mraka
ušao si u me nehajno,
zavijajući sjetno kao i ja
što napuštam svoje vučiče
trčeći kroz kupinu i smrike,
noseći njihove očnjake na bedrima
kao svlenu haljinu u koju je utkana
sva prpošnost svijeta.

VUK POPUT TEBE

Poput vuka i ti si trag orkana.
Ušao si u me i rastjerao moja stada
po vrletima planine
u kojoj nikad nisam bila.
Brlog tvoj je daleko,
ograđen je poskocima i trnjem.
Slijedim ga po mirisu što se miješa
s vjetrom punim straha i briga.
Preda mnom brda zavijaju,
kroz mokro granje suton glavinja
i uranja u maglu rumenih oblaka.
Janje kraj odbačenog puta,
pod nabreklim vimenom mraka,
diše sve slabije - prihvaća poraz.
U njegovom mekom runu,
očnjaci slave pobjedu.
Ako te ja ljubim, ako ljubim
zaleđenu vodu u tvojim očima,
onda te ljube i kiše
čiji romor dopire do mene
kao razvaljen vjetar u otključan hram.
I kad se na rubu šume okreneš ošinut
olujom ledenom, pokazat ću ti lokvu
gdje sam sa sinovima tvojim
razgazajući blato, žedna i ranjena,
zavijala za Suncem tamnijim od gavrana.

SUSRET S VUKOM

Kad mi je prišao i rasjekao me
hladnom oštricom zjene,
osjetih santu leda
kako se kotrlja po meni
kao kamen po strmoj padini brijega.
Ruke dozivale jedna drugu
strojeći dušu kroz gusto sito tame.
Grlo - osušen trn - pribolo se za srce.
Stampedo straha u grudima.
Oči se ukopale u nebo,
noge nasukale u zamrlom tijelu.

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!

DOĐITE, VUKOVI, NA PRISOJE MOJE

Dođite, vukovi, na prisoje moje
s leptirovim krilima da se srodimo!

Ljetos, pred kolibom, usred praska lavande
što plamtjela je neugasivom modrinom,
nahrupio je vaš dah
topao od krvi, gorak od zemlje
i otkinuo osmijeh sa otvorenih škura.
Krvavi krisal u okviru oka
izbrusio je vrisak u meni
i probio iglice grma kraj puta,
prašnjavog, suhog, punog bijelih leptira.
Kako da zaboravim tu bjelinu rađanja
što prhnu u modro nebo
skamenjenoj zraci Sunca?

Dođite, vukovi, na prisoje moje
s leptirovim krilima da se srodimo!

Privit ću vas na grudi i pokriti kosom
od korijenja i lišća,
sunuti s vama kroz škrape,
oblizati kamen obliven krvlju,
lahor ljeta razgrnut će naša srca po iglicama
lavande!

RASPOZNAVANJE

Hoću li te prepoznati u šumi
kad urlik razbiješ o stabla
i nagneš sjenu preko mahovine
kojom se odijevam?

Moje često odsutno biće,
bez zvijezda i bajki,
ogoljeno poput hrasta na brijegu,
stoji pred tobom i dršće.

Hoću li te prepoznati u gaju,
zagrliti u mračnom brlogu
i prigrliti sva tvoja prokletstva
koja ljubih da mi dušu spase,
jer ti si, kao i ja, neumorni putnik
sa uzidanom osamom u srcu.

Samoću smo ljubili,
samoća nek nas pretekne
kao izgubljena rijeka
kojom se opasujemo.

NA POJILIŠTU

Pijev slavuja zavrtjet će sanja
i sjaj zore sputan na brdu.
Opijena krila iznad modrog granja
sletjet će u dol, ožednjelom krdu.

Obzorje pršti na krilima raspeto,
glazbala ptica zvone i ječe.
Slušam kako, molitvom sapeto,
ko zakletva sveta, pjesma dušom teče.

A kad se duša pomakne iz duge
u gusto korijenje tjeskobne tišine,
neshvatljivim žarom, u vrtlogu tuge
nadglasat ću ptice iznad planine.

HIP HOP IGRA S VUKOVIMA

Janjeća krv razmekšava zemlju.
Elegija boli odzvanja brdom.
Legija smrti iz granja izranja -
zavija na Mjesecu krvavom, tvrdom.

U duetu s vukom noću sam repala
pod lanternom krijesnice,
u mraku Svilaje.
Vučićima nježnu uspavanku tepala
kao nebo ruži dok joj miris daje.

Mrak izronio, poput kruha kvasa.
U runu klasa crno sjeme smrti.

Na crti srca dubokoj, oštroj
roj zvijezda pleše, zuji sneno.
Zaćaran Mjesec gleda me, eno!
Raskoš u oku i vuk u čoporu
resađuju me u Svrlaju gorku, oporu!

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!

PROLJEĆE ME UZALUD OBNOVILO

Proljeće me uzalud obnovilo,
vidik je preslab da ušutka zvuk,
svjetlo se u meni uzalud otvorilo
tražeći zbrisan nebeski luk.

Odlučih nestati, u škrape se skriti
prozirnih očiju, opora glasa,
zavijati u planini, s vukovima biti
kraj lokve u kojoj se mjesec talasa

i slušati tugu gorkog zvuka
što utišanom srcu toplinu pritišće,
u talogu mraka stisnut se uz vuka
kao pijev slavuja uz proljetno lišće.

U raselju snova, gdje se crvi plode,
gdje guštici krvi dišu istim dahom,
kroz pustinju uma nek me vuci vode
kao cvijet leptira svojim zlatnim prahom.

MOŽDA JE DOVOLJNO NAPISATI PJESMU

Možda je dovoljno napisati pjesmu
i zatvorenih očiju čekati jutro
na prašnjavoj cesti
kojom lutaju srca što dršću
njišući sjene pod savinutim granama
masline
i tada otići koracima žurnim
za krilima proljetnog leptira
na pašnjake oprane kišom,
u šume gdje je sve rumeno svitanje?

Diese Leseprobe ist urheberrechtlich geschützt!